

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 23. évfolyam, 3. szám 2021. szeptember

SZÁZEZREK A NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSON

Budapest adott otthont szeptember 5-12 között az 52. alkalommal megrendezett, s a pandémia miatt egy évvel későbbre halasztott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak, amelynek zárónapján Ferenc pápa homíliáját is hallhattuk a Hősök terén. Fábry Kornél atya, a NEK főtitkára és csapata több éves előkészítő tevékenységének köszönhetően ismét Magyarországra figyelt a világ. A főváros számos helyszínén zajló, óriási tömegeket megmozdító programsorozat életre szóló élménnyel ajándékozta meg a legkülönbözőbb korosztályokat – köztük a Kaposvári Egyházmegyéből érkezőket is. Tanúságtételek, szentbeszéddek, utcai buzdítások, kulturális és zenei műsorok, kiállítások várták a kongresszus résztvevőit, akik előtt ismét bizonyosság lett: az Evangélium lendületbe hozza a világot.

Jegyzetünk a **3. oldalon**, a somogyi hívek beszámolója a **4-5. oldalon** olvasható.

KÖZÉPKERESZTET KAPOTT
a megtörtetettek segítéséért 4-5.o.

KITÜNTETETT FOGORVOS
Nagybajomi gyökerekkel 8-9.o.

NAGYKANIZSAI IGEN A SZOLGÁLATRA
Két fiatalot szenteltek 12.o.

Vajas kifli

SZÖVEG: FLAMENT KRISZTINA
FOTÓ: DR. KORZENSZKY RICHÁRD

Gyerekkorom kedvelt ozsonnája volt a patkóalakú kifli. Nagy megvajazta, megsózta, megszórta pirospaprikával, majd egy szalvétába csomagolta. Tett mellé egy szem piros, mosolygós paradicsomot és már indulhattunk is a Balaton-partra. A síófoki móló vitorlásokikötője az egyik kedvenc helyem, amióta az eszemet tudom. Ide jöttünk ki Nagyival elkölteni azt az ozsonnát. Előtte persze gondosan megszemléltük a vitorlásokat. Megvannak-e mind, ki ment ki éppen a nyílt vízre, itt van-e „Kishamis”, Széchenyi hajója, vagy megint átruccant a füredi kikötőbe? Vannak-e ismerősök, akikkel lehet pár szót váltani, mennyien horgásznak és fogtak-e már aznap a boton kívül halat is, vagy csak hihetetlen horgászkalandjaikat mesélik egymásnak, hogy vidámabban teljen az idő? Izgalmas történések ezek egy gyereknek. Nekem legalábbis az volt. Azután kerestünk egy helyet a mólón és jöhetett a lukulluszi lakoma! Szedtetek már kertből friss, harsogóan piros paradicsomot? Amikor elvállik a szárától, megpillantod azt a kis zöld pontot. Az origót! Tedd az orrodhoz! Az a semmihez sem hasonlítható illat nekem a nap, az élet, a természet,

a világmindenség értelmének az illata, egy kis zöld pontba sűrítve. Nem tudom megmagyarázni, de amióta először megéreztem ezt az illatot, mindig valami szeretetteljes nyugalom árad szét a lelkemben. A kerek világ körforgásának illatát szívom magamba. Azt jelenti, hogy rend van az univerzumban kérem alássan!

Most itt nyaralhatok a móló melletti hotelben. Szokásom szerint reggel is kimentem a partra. Korán volt még, csak egy horgászbáccsival találkoztam, aki bőséges zsákmány reményében kukoricát szórt a vízbe. A kékeszöld vizet enyhe szellő fodrozta, a fátyolfelhős égen utat követelt magának néhány napsugár. Az északi part dimbes-dombos vonalai azért még így is jól látszottak. Irányként, igazodási pontként – a távolban – méltóságteljesen és rendíthetetlenül ott áll a tihanyi apátság. Béke, csend.

Két éve – de immár túl a világvárvány embert próbáló harmadik szakaszán – nem voltam itt. Nagyon hiányzott már ez a látvány, ez a színekavalkád, ez a nyugalom. A Balaton igenis gyógyvíz! Itt találkozik a föld az éggel, s mivel mind az öt elem itt együtt van, kisimulnak tőle a lélek összekuszálódott ráncai. Meggyógyulsz. De ami számomra legfontosabb, hogy ezen a titkos partszakaszon alig vannak emberek. Csak csend, béke, nyugalom.

Átadhatom magam a nap legfontosabb feladatának, az édes semmittevésnek...

A naplemente égi színekavalkádjá ismét a parton talál. Séta az esti mólón, majd a „titkos” partszakaszon lekuccrodok a kövekre, közel a vízhez. Mellettem – tisztos távolban – egy anyuka a kamaszlányával és egy házaspár a padon. Mind a négyen, közel egy órán keresztül a nagyon okos telefonjukat... (itt egy csúnya szó következik). Szárazlelkű bagázs!

Mikor körülöttünk annyi apró kis csoda történik. Ilyenkor hallgatni kell a kövekhez csapódó hullámok énekét és az esti kabócaconcertet. Látni kell a tulsó part folyamatosan felgyülő fényeit, mint megannyi csillagot. A palóznaki templom kivilágított tornyát, amely iránypont a sötétben. Észre kell venni a lassan tovaúszó áfonyás habcsók színű felhők között, az első felragyogó csillagot. „Nézz rám! Itt vagyok!” Úsztal már a csillagos ég alatt? A vízen visszatükröződő csillagfényvel eggyé válsz, parányi része vagy a Tejútnak s vele együtt a nagy egésznek.

Hallanod kell a jelzőfények között kikötőbe igyekvő vitorlások suhanását, hogy legénységükkel együtt mielőbb nyugovóra térhessenek. Megszámolni a kisebb csapatokban nádasba repülő vadkacsákat, hulló csillagot felfedezni...

Hosszú, unalmas téli estéken csak behunyom a szemem és látom a képeket, érzem az illatokat, amelyeket a parton magamba szívtam. Még két nap, aztán vissza kell mennem a fővárosba. Nem akaroooook! Az biztos, hogy első dolgom lesz elmenni a pékségbe, ahol újra sütnék ilyen patkóalakú, „retró” kiflit! A piacon keresek egy kedves nénit, és veszek tőle harsogóan piros paradicsomot, de előtte persze jól megszimatolom! Otthon megvajazom a kiflit, megszórom piros paprikával és harapok hozzá a paradicsomból! Ezt eszem majd ozsonnára, meg vacsorára, meg reggelire, meg tízórára, meg...

A szerkesztő jegyzete

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Istenhez emelő, megrendítő élmény volt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyitó szentmiseje a Hősök terén. A több mint ezer első áldozó is hősiessé vált helytállt az életre szóló, eseményen, melyen somogyi papok is áldoztattak, de a legkülönbözőbb korosztályok tagjainak is maradandót jelentett e nap. A mise előtt öröm volt látni, hogy temperamentumos táncainkat nemcsak fiataljaink éltetik; a középkorú párokon kívül néhány, népviseletbe öltözött idős

asszony is ropta – összekapaszkodva, derűs örömmel, olykor az ég felé tekintve. Ez az összekapaszkodás, s ég felé tekintés jelenthet csak jelent és jövőt nemzetünknek, hiszen – tudjuk jól – a hit hegyeket mozgat.

83 évvel ezelőtt is – igaz, más politikai-társadalmi és nemzetközi helyzetben – mélyen beleégett a lelkekbe a Magyarországon rendezett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Visszaemlékezők írták-mesélték, hogy az egyházközségi tagok e jelentős esemény előtt tizenkét hónappal két, erős papírzacskót kaptak. Az egyik üres volt, a másik pedig tele búzával. Egy-

egy jócselekedetet, másokért mondott imát, gyónást, szentáldozást követően lehetett csak egy-egy szemet a teliből az üresbe áttenni, s ezt a búzát örölték meg, hogy Szentostyát készítsenek a kongresszus idejére.

A mostani rendezvényre – mely egyháznak, nemzetnek is lelki változást ígér – sokan regisztráltak, s programbőség várja a látogatókat egész héten. Bár erre az alkalomra nem osztottak zacskókat, de bátran beszerezhetünk egy búzával telt magunknak, hiszen túl vagyunk már az aratáson.

Búzaszemeinkkel vajon mikorra telik meg üres tasakunk?

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

Dr. Fábry Kornél, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára: Egyre több templom nyitott ki napközben és végeznek állandó szentségimádást, ami biztos alapot ad annak a lelki változásnak, amit a kongresszus kell, hogy hozzon Magyarországon. A keresztények története a világ szemszögéből nem sikertörténet. Jézus is a kereszten végezte. Ő sem árult zsákbamacskát, amikor kimondja: úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ez a találkozás ritkán szokott a bárány javára eldőlni... Azt is mondta, ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak. A mi feladatunk a hűség, és a szelíd kiállás hitünk mellett, azt tovább adva szeretettel. Aztán, ha a vértanúság

vár ránk, Istennek legyen hála, csak bocsásson meg azoknak is, akik életünkre törnek.

Varga Péter, kaposvári esperes-plébános: Hitünk megalapozásához keressük meg azokat az utakat, amelyek megfelelnek a mai helyzetnek! A legfontosabb az, hogy a felnőtt keresztények tekintsék szívügyüknek hitük, hívő életük elmélyítését. Még a II. Vatikáni zsinat tanításai között olvashatjuk, hogy minden hívő törekedjen az élethelyzetének megfelelő krisztusi tökéletességre. Számunkra, mai magyarok számára is az a mondanivalója, hogy kizárólag Isten a szomjúságunk, vágyunk beteljesítője. Emberi életet, országot csak rá, a sziklára érdemes építeni. Mivel pedig a Szent Korona

jelképezi az országot, Istennek az az üzenete, hogy Magyarországból Isten Országát kívánja létrehozni. A Teremtő éppen ehhez kéri a közreműködésünket, s akkor megtart bennünket e föld, Isten Országja mindennapjaink részévé válik.

Laczkó Flórián, balatonboglári plébános: A plébános és hívek kapcsolatáról azt tartom: a templom olyan, mint egy étterem. A szentmise olyan, mint egy ebéd. A pap a pincér. Azért mész oda, mert jól főznek, kedvesek a pincérek, valamit kapsz. Van elégedett és elégedetlen vendég is. Mindig lesz az az egy, akinek nem felel meg a hely. Kritizálja a pincért, a szakácsot, mindent... Ha Jézust mindenki szereti, akkor nem feszítik keresztre. Nincs az a tökéletes plébános, akit mindenki szeretne. Nem is ez a cél, mert ez megvalósíthatatlan. Ha azt akarom, hogy mindenki szeressen és boldog legyen, akkor nem papnak, hanem fagyjárásnak kellett volna állnom. Bár van Kiskanizsán egy „fagyjárás” barátom, aki meg tud erősíteni abban, hogy még ő sem képes mindenkinek a kedvébe járni...

A hit megélése forrást fakaszthat a sivatagban

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

FOTÓ: NEK-TITKÁRSÁG, FORTEPAN

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) megindító, szüntelen öröme hangoló eseménysora örökre fogó tintaként íródott bele a lelkünkbe. Csakúgy, mint a 83 évvel ezelőtti rendezvény, amelynek szintén hazánk fővárosa adott otthont. Élményeiről kérdeztük a somogyi híveket.

Magyar Lóránt, a kaposvári Szent Kereszt-plébánia állandó diakónusa Varga László megyéspüspökkel és diakónustársával, Udvardy Mártonnal utcai evangelizáción hirdette az Örömhírt. A négygyermekes, egy éve Kaposhomokon élő családapa, orvos és mentálhigiénés szakember már az utcán kapott visszajelzést. Azzal fordult oda hozzá egy bonyhádi fiatalember, hogy mélyen megérintette tüzes tanúságtétele, ezért szívesen felajánlja segítségét bármilyen ács- és kőműves munkában; akár templomokat, akár a rászorulók házait érintő teendőkről van szó. Mivel korábban családsegítőként dolgozott Lóránt, egy kiskunfélegyházi szociális munkás is felhívta, segítsen neki, mert úgy érzi, elakadt a hivatásában, s már egyeztettek is időpontot. Számtalan üzenetet kapott facebookon és messengeren is; a levélírókra szinte doppingszerként hatott lelkes buzdítása, és megerősítette őket a hitükben. Mivel a diakónus a Vajdaságból származik, ahol

húsz éven át vezettek egy közösséget, földjei is jelezték: köszönik a bátorító szavakat, melyek lelki fogódzót adtak mindennapjaikhoz.

Dr. Magyar Lóránt elmondta: hisz az utcai evangelizáció hatásában, ezért is vállalkozott rá. Úgy véli: a szabad ég alatt felállított színpadok városzerte a legélénkebb pezsgést mutatták, hiszen a döbbenetes erejű tanúságtételek révén a legtöbb esetben új arcát fedte fel az egyház. Erre pedig tömegek voltak fogékonyak. Mint megjegyezte, a NEK-re való felkészülés hónapjaiban lehet, hogy sokaknak úgy tűnt, mintha az égbe szálló imák, a csendes szentségimádások vagy a zenés dicsőítések által semmi sem történt, de az Úr – láthatatlanul is – tette és teszi a dolgát. A gyümölcsök pedig már jelentkeznek: a vigasznak, a reménynek köszönhetően folyók fakadnak a sivatagban, emberek, éle-

tek, sorsok terelődnek jó mederbe. A készüllet idején is érzékelhető volt: Kaposhomok, Kaposkeresztúr, Gálosfa, Hajmás és Kaposgyarmat templomaiban eddig nem látott arcok tűntek fel egy-egy igeliturgián, korábban egyház- és istenellenes fiatalok, családok is kíváncsiak lettek Jézus Krisztus Örömhírére.

Barcson végzős gimnazista a nagyatádi Márel Sára, aki ministránstársaival és Sándor László plébánossal indult a fővárosba. A fiatalok tömegét megszólító Forrásponos dicsőítést és a szentségimádást különleges lelki élményként élte meg.

– Ekkora hitet még sohasem éreztem, mint ott, az Ákos-koncert előtt. Szinte remegtem az Úr jelenlététől – újságolta örömmel a diáklány, aki elárulta azt is: rendszeres ministráns a Rinya-parti város templomában, s aki dédanyja javaslatára kezdett el hittanra járni

Egyházmegyei hírszóró

Búcsúi mise Bárdibükkben. A bárdibükki Goszthony-kúria Porciunkula kápolnáját az assisi kápolna mintájára Goszthony Mária földbirtokos, festő- és képzőművész építtette fel 1923-ban, melyet XI. Pius pápa búcsújáróhely kiváltságban részesített.

Augusztus 8-án a hagyományos búcsúi ünnepi szentmisét Kardos Csongor zalaegerszegi ferences házfőnök mutatta be dr. Kisnemes János nyugalmazott nagyatádi plébános koncelebrálásával. *Szöveg és Fotó: Dr. Hegedűs György*

elsőben, de 7-8. osztályos korára „forrott ki” igazán a hite. Bár az érettségi után fotósnak készül, a kongresszuson nem törekedett különösebben arra, hogy minél több felvételt készítsen. Ehelyett a lelki élményekre koncentrált, és boldog, hogy a

NEK néhány rendezvényén részt vehetett. Felemelő, semmi máshoz nem hasonlítható élményként említette a gyertyás körmenetet is, a közösen énekelt dalokat, köztük egy gyöngyszemet: Rejts most el / a szárnyad alá, / erős kézzel / takarj be engem! // Tenger tombol, zúg, süvít a szél, / Te emelsz fel a vihar fölé. / Uralkodsz hullámok habjain, / Szívem nem fél, benned remél. / Csak Istenben bízz, én lelkem! / Mert Ő él, nagyobb mindennél...

A hitét kortársai előtt is bátran megvalló Sárát arról is faggattam, születendő gyermekeinek vajon mit mesél majd e kongresszusról, amely minisránsruhában várhatta a pápát, s hall-

Egy archív felvétel 1938-ból, amikor ugyancsak ránk figyelt a világ

gatta tanítását. Azt mondta: számára a hívő közösség ereje, a lelki egység és Isten jelenlétének megtapasztalása volt a legkiemelkedőbb élmény, ezért erről tesz majd tanúságot.

Kovács Géza, a kaposvári Szent Margit-Szent József-templom akolitusa a NEK zárómiséjén vett részt a Cursillós lelkiségi mozgalomban tevékenykedő társaival. Számára a legfelemelőbb érzés Ferenc pápa testközelsége volt, hiszen tíz méterről láthatta kétszer is a szentatyát. Lenyűgözte a homília is, amit a világegyház feje mondott, s Pindroch Csaba színész, a NEK egyik hírnökének magával ragadó tanúságtételét is a szívébe zárta. Géza már a Hősök terére érkezésükkor jelentke-

zett az áldozatok sátránál, ám akkor tudatosult benne igazán, milyen óriási eseményen szolgálhat, amikor a cserkészek felvezetésével beállt az áldozató-helyre, és több száz hívőnek szolgáltathatta ki a Szentostyát. Ebben a szektorban rajta kívül még tizenegyen áldoztattak. Azt mondta, ez is döbbenetes lelki élményt jelentett, amit csak tetézt, hogy néhány méterrel odébb egyik kedves barátja, Csákay Gyula Cursillós rektor áldoztatott. S hogy személyesen mit üzent neki a NEK? Azt, hogy: összetartozunk! Az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus eggyé ölelte a magyarokat és a nagyvilágot.

Minden forrásom Belőled fakad...

Az egykori kaposfüredi plébános, Fábry Kornél atya, a „Minden forrásom belőled fakad mottóval” meghirdetett kongresszus főtitkára szerint a NEK az egyháznak és a nemzetnek egyaránt lelki változást tartogat. Felemelő élmény volt nyomom követni az eseményeket; akár a helyszíneken, akár a közmédiában. Erdő Péter bíboros úgy nyilatkozott: minden várakozást felülmúlt a kongresszus, Zsuffa Tünde, a rendezvény kommunikációs igazgatója a zárást követően arról beszélt érzékenyülve, hogy teljesült az álma, s köszönetet mondott a médianak is, hiszen a NEK sikerében jelentős szerep jutott riportereknek, újságíróknak, szerkesztőknek, operatőröknek is. Jó volt hallgatni a síófok-kiliti híveket is egykor pasztoráló Gárdonyi Máté egyháztörténész okos okfejtését, de kiválóan kommentálta a látottakat-hallottakat Török Csaba, a püspöki kar televíziós referense, és a fáklyás felvonulás kapcsán remekül kérdezett a Duna TV-s stúdióbeszélgetés háziasszonya: Palcsó Brigitta is.

Nagyboldogasszony ünnepe Andocsón.

A jeles somogyi búcsújárárhelyet, Andocsót – melynek megújult és megszépült temploma basilica minor címet kapott a közelmúltban – ezúttal is sokan felkeresték Nagyboldogasszony napján. A templomkertben tartott ünnepi szentmisét Rózsás László nyugalmazott székesegyházi apát-plébános mutatta be. *Szöveg és Fotó: Dr. Hegedüs György*

A Magyar Érdemrend Középkeresztjével tüntették ki a főpásztort
Hátrányos helyzetben lévők és megtöretettek támogatásáért kapta az elismerést

Ítélezéseinkkel és rágalmainkkal szennyezzük meg a másik szívét

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR
 FOTÓ: BOHÁR DÁNIEL

A MAGYAR ÉRDEMREND
 KÖZÉPKERESZTJÉVEL
 TŰNTETTÉK KI ÁLLAMI
 ÜNNEPŰNK ALKALMÁBÓL VARGA
 LÁSZLÓ KAPOSVÁRI MEGYÉS
 PÜSPÖKÖT, AKI A KARMELOITA
 KOLOSTORBAN SEMJÉN
 ZSOLT NEMZETPOLITIKÁÉRT
 FELELŐS MINISZTERELNÖK-
 HELYETTESTŐL VETTE ÁT AZ
 ELISMERÉST. A FŐPÁSZTOR
 ÚGY VÉLI: A KITŰNTETÉS
 NEMCSAK NEKI SZÓL,
 HANEM MINDAZOKNAK, AKIK
 FOLYAMATOSAN TÁMOGATJÁK
 EREDMÉNYES LELKIPÁSZTORI
 TEVÉKENYSÉGÉT.

– Korábban arról kérdeztem, püspök-
 ként mely területekkel birkózik a leg-
 nehezebben, s azt felelte: a médiával és
 a politikával. Én azt tapasztalom, a saj-
 tó kedveli, s úgy tűnik, a politikum is...

– Az evangélium hirdetésére szegőd-
 tem, amikor igent mondtam Krisztus
 követésére. Katonaként, szeminaris-
 taként, felszentelt papként és püspök-
 ként is egyaránt. Másképpen kellett ezt
 tenni az illegalitásban, a „bázison” és
 másképpen püspökként napjainkban.
 A diktatúra által üldözött papként kezd-
 tem a szolgálatomat, és ez ösztönösen

távol tartott a politikától
 és a médiától is. Az ak-
 kori politika támadott,
 tiltott vagy megtűrt ben-
 nünket, a sajtó pedig
 hallgatott rólunk.

1990 után újra kellett
 tanulnunk a vallássza-
 badságot. A rendszer-
 váltás után is jobban
 szerettem a csendes,
 nem látványos, mé-
 dia által nem felkapott
 szolgálatot, és igye-
 keztem őrizni a belső
 szabadságot. Éppen
 ezért nagyon megle-

pett, amikor megtudtam, hogy Áder
 János köztársasági elnök a Magyar
 Érdemrend Középkeresztje kitünté-
 tét adományozza számomra. Nem
 tudtam elképzelni, hogy miért. Aztán
 a díj átadásakor – a laudációból – ki-
 derült, hogy a közel négy évtizedes
 kiemelkedő lelkipásztori szolgálatom,
 a Kaposvári Egyházmegye hátrányos

Szent István-napi ünnepi szentmise Kaposváron

Újra fel kell fedeznünk az Igazságot!

SZÖVEG: KLING MÁRK
 FOTÓ: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

Allamalapításunk ünnepén, au-
 gusztus 20-án az ünnepélyes
 zászlófelvonást követően Var-
 ga László megyéspüspök celebrált
 szentmisét a kaposvári Kossuth té-
 ren. A főpásztor a szentmisét hálából
 ajánlotta fel Kaposvárért, a város ve-
 zetőjéért, s minden lakójáért.

– Három fontos tulajdonságot sze-
 retnék kiemelni államalapító szent
 királyunk életéből, ami üzenet mind-
 annyiunk számára: Igaz ember volt,
 hiteles ember volt és szent ember volt.

A hazugság korát éljük, mely mindent
 beszennyez, mindent átjár. A legna-
 gyobb hazugsága korunknak, hogy
 nincs abszolút igazság. Minden rela-
 tív és mindenkinek igaza van. Leta-
 gadtuk az igazságot, az abszolút igaz-
 ságot, s nem maradt más viszonyítási
 pontunk, csak az egyén lelkiismerete,
 szubjektív szabadsága. Ez óriási ká-
 oszt okozott és okoz ez után is, ha
 nem tudjuk megszüntetni.

A hazugság-korban újra fel kell fe-
 deznünk az Igazságot! Nem a saját
 igazunkat, mert abból káosz lesz.
 Vissza kell tenni az Igazságot, Istent
 az őt megillető helyre úgy, ahogyan

első szent királyunk élete, példája, ta-
 nítása irányt mutat számunkra.

István király számára létezett igazság,
 s ez nem ő volt. Nem az ő személyes
 szabadsága. Életét egy nála nagyobb,
 egy nála teljesebb Igazságnak, Jézus
 Krisztusnak rendelte alá. Jézus volt
 a viszonyítási pont István királyunk
 életében.

Ha szeretnénk változást ebben a tár-
 sadalomban, Európában, akkor újra
 fel kell vállalnunk az igazságot, az ab-
 szolút igazságot, az egyetlent, amihez
 és akihez a saját személyes igazunkat
 igazítjuk. Enélkül nincs jövő. Hálát
 adok a Jóistennek minden olyan test-

helyzetben élő tagjainak felkarolása, valamint az életükben törést szenvedők lelki támogatás érdekében végzett tevékenységem elismeréseként kaptam a kitüntetést. Ez vállalható, mert igaz, és köszönöm! Bár a dicsőség egyedül Istené, akitől mindez a jó származik és az elismerés pedig a munkatársaimé, papoké és világiaké egyaránt, akik nélkül nem tudtam volna eredményes lelkipásztori munkát végezni és a megtört embereken segíteni.

– *Hamarosan elkezdődik a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, s a keresztény világ hazánkra figyel. Önt utcai evangelizáción szeretnék „bevetni” a kongresszus szervezői. XXI. századi „Pál apostolként” milyen gondolatokkal lép ki a járókelők elé?*

– A szervezők tanúságtételre kértek fel két alkalommal is. Budapesten a Széna téren hétfőn este két állandó diakónusommal, Udvardy Mártonnal és Magyar Lóránttal, az Őrs vezér terezen pedig pénteken este Csókay András idegsebész professzorral teszünk tanúságot. Hogy miről fogok beszélni, azt majd akkor és ott a Szentlélek eldönti, én pedig elmondom, amit tőle kapok...

– *Kaposszentbenedeken rendezett, hagyományos nyári lelkigyakorlatán valahogy így fogalmazott: szellemi Csernobil van, és a szánkon*

keresztül mérgezzük a levegőt. Hogy lehetne frissíteni?

– Minden előítélettel, ítélkezéssel, rágalommal, a másik háta mögötti kibeszéléssel, pletykával szennyezzük egymás szívét, mert elültetjük a másiról a gyanút. Akkor pedig már nem könnyű feltétel nélkül elfogadni és szeretni egymást. „Őrizd tisztán a szívedet, mert belőle indul ki az élet”, kéri tőlünk a Szentírásban Isten. A szív megtisztításának legegyszerűbb módja az őszinte bűnbánat, bocsánatkérés, és ha kell a megbocsátás gyakorlása. Ami még ennél is fontosabb, be kell tölteni a szívünket az Örömhírrrel, mert arról beszélünk szívesen, ami „nyomja” a szívünket.

– *Egy papot, aki ráadásul püspök is, nem érheti utol a kiégés? Került már burnout közeli helyzetbe?*

– Nem emlékszem ilyen helyzetre. Engem ettől szerencsére megmentett a rendszeres szentségimádás, a naponkénti csendes szemlélődés az Oltárszentség előtt. Isten állandó és örök Jelen-lét. Ebben a Szeretet-jelenlétben élek évtizedek óta. Szeretem a csendet, mert Isten a csend barátja, és ebben a csendben megszólít, én pedig válaszlok arra, amit megértek belőle.

– *2018-ban, az egyházmegye megalakulásának negyedszázados évfordulóján meghirdette az egyházmegyei zsinatot. Hogy haladnak a*

feladatokkal? Mikorra várható az összegző dokumentum?

– Májusban lezárult a zsinat előkészületi szakasza. Feldolgoztuk a több mint kétezer adatlapot. Ősszel nyitom meg a zsinati ülések sorát, ahol a különböző témák munkadokumentumai alapján tanácskozunk. Jövő év májusában lezárjuk a zsinatot, és kihirdetem a már jóváhagyott záró dokumentumot.

– *S mindentől jobban működik majd az egyház, mint Jézus Krisztus titokzatos teste?*

– Ez a reményünk, de minden attól függ, mennyire sikerül életre váltani a zsinat által megfogalmazott javaslatokat és rendelkezéseket.

– *Milyen profilt kap a nemrég megszüntetett Szent Imre Kollégium épülete?*

– A tervek szerint lelkiségi központ lesz, amelyben helyet kap a Jubilate Imádság Háza is.

– *S egy egyházmegyei gyűjtemény, múzeum létrehozásáról nem álmodnak? Már Balás Béla püspök atya idején is érzékelhető volt: számos egyházi kincs, kiállításra alkalmas könyv, műseruha, kehely, festmény „bújik meg” plébániák, templomok zugaiban...*

– Reményeim szerint ennek is eljön majd az ideje, és lesz olyan hely, ahol létre tudjuk hozni.

véremért itt e városban, megyében, országban, aki felfedezte és fel meri vállalni az igazságot bármi áron. Akiben van bátorsága szembe menni a hazugság-áradattal és fel meri vállalni,

ni, hogy létezik igazság, s az nem én vagyok, hanem az Úr Jézus Krisztus. István király nem csak igaz és hiteles ember volt, hanem szent ember is. A szentség nem a glóriánk ragyogása,

nem az erények hősiesség gyakorlása csupán. Ennél több. A szentség azt jelenti, hogy megengedem, hogy betöltsön a szent, aki maga a Szeretet. Hálát adok minden embertársamért, aki szent akar lenni, s aki még több szeretetet akar árasztani a körülötte élők felé. Azokért, akik még teljesebben akarják szeretni a teremtett világot, a teremtményeket, önmagukat és Istent. Azokért, akikben túlcserül a szeretet – hangsúlyozta egyebek mellett a főpásztor.

A szentmisét követően a Somogy Táncegyüttes és a Somogy Zenekar műsora következett, majd Szita Károly polgármester beszédével és az ünnepi kenyér megáldásával folytatódott a program, majd az emlékezők elhelyezték koszorúikat a Nagyboldogasszony-székesegyház oldalánál található Szent István-kútnál.

A Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki dr. Kocsis Gabriellát

Először ember, s csak utána orvos...

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR
FOTÓ: KOVÁCS TIBOR

Dr. Kocsis Béla, Nagy-bajom tiszteletben álló néhai körorvosa azt adta útravalóul nyomdokába lépő leányának, hogy a körülötte lévőket ne versenytársnak, hanem testvérnek tekintse. Az atyai intelmet soha nem feledte el dr. Kocsis Gabriella kaposvári fogorvos, aki augusztus 20-án alkalmából a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét vette át dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettestől. A fogorvos először megdöbben a kitüntetés hírére, ám örült, hogy észrevették a munkáját. Mint mondta: tulajdonképpen nem csinált semmi különöset, csak amit orvosi esküje és Isten diktált neki évtizedeken át. Dr. Kocsis Gabriella több mint fél évszázada műveli választott hivatását, és nyugdíjas kora ellenére is praktizál.

1967-ben végzett a Budapesti Orvostudományi Egyetemen, s 1967-1970 között Fűzfő-gyártalepen volt fogorvos. 1970-ben visszatért gyermekkorá kedves falujába, Nagybjombába, ahol 1973-ig körzeti fogorvosként dolgozott, s ahol orvos édesapja, Kocsis Béla a település ikonikus alakja volt. Munka- és

hivatásszeretében, nagy empátiával, érzékeny lélekkel végzett szolgálatában – mert annak tekintette és tekinti mindmáig a gyógyítást –, az apai indíttatás kiemelt szerepet kap. Édesapját nagy tisztelet övezte, s már életében legendává lett, hiszen egy 1938-ban megje-

lent somogyi évkönyvben azt írták róla: „önzetlen támogatója a környék szegény sorsú betegeinek.” Mindenki Béla bácsija volt, akinek mindig nyitva állt az ajtaja, és állandóan hadakozott a babona, a népi hiedelemvilág éltetőivel, ám református létére gyakran kártyázott együtt *Bacza Dezsővel*, a várossá lett nagyközség egykori plébánosával. Édesapja azt adta útravalóul nyomdokába lépő gyermekének, hogy a körülötte lévőket ne versenytársnak, hanem testvérnek tekintse.

Az atyai intelmet örökre megfogadta, s már elsős kisdíakként népszerű volt az iskolában. Társai rendre arra kérték: szabadítsa meg őket éppen mozgó tejfoguktól. „Ellike” gyakran tett eleget a kérésnek, jöllehet: édesanyja megjegyezte a sorra érkezőknek: talán Gabi édesapjához kellene fordulniuk... Amikor arról kérdeztem a főorvos asszonyt, alakulha-

Bezzeg az én időmben...

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

Ifüj éveimben, de gyakran hallottam az idősektől, kiváltképp nagyanyámtól ezt a mondatot. Nagymama ugyanis meg volt győződve arról, hogy régen minden más volt, minden szebb és jobb, mint napjainkban. Legszívesebben befogtam volna a fülem ilyenkor, de abban az időben elképzelhetetlen lett volna ekkora tiszteletlenség az idősebbekkel szemben. Igaz, a nővérem egyszer azért nagyon halkán megjegyezte, hogy szerinte akkoriban sem volt színültig tejföl minden, sőt a kerítés sem kolbászból készült, mint a mesében. Szerencsére nagyanyánk nem halotta meg testvérem szavait, így nem kapott büntetést,

amely általában a kedvenc étel megvonását jelentette nálunk, de nővérem számára nagyobb büntetésnek számított a pofonnál. Szerettem volna olyan lenni, mint a testvérem, akinek a bátorsága mindig imponált nekem, de sajnos gyáva voltam, azaz soha nem mertem a felnőttek szavát kétségbe vonni. Nagymama példálózásait is csendben végighallgattam, de megfogadtam, ha egyszer én is felnőtt leszek, soha nem fogom hasonló példabeszédekkel gyötörni a fiatalokat. Sok idő telt el azóta. Hihetetlen gyorsasággal, szinte egy pillanat alatt rohant el az ifjúságom, és megdöbbenve tapasztalom, hogy bizony megöregedtem. Azt hittem, a nyugdíjas évek kegyetle-

nül meg fognak viselni, de nagyot tévedtem. Néhány nap kellett csak hozzá, hogy rájöjjek, mekkora áldás is az, hogy a magam ura lehetek, hogy nincs munkába rohanás, hogy nincs főnök, hogy azt csinálhatom, amihez éppen kedvem van. Persze, a nagy szabadságnak van egy árnyoldala is: mindig el vagyok maradva mindennel. Érdekes módon, aktív éveimben mindig ragyogó rend vett körül, mindenre volt időm. Most azonban soha nem érem utol magam. Valahogy művészi módon tudom elkolbászolni az időt. Igaz, a délelőtti kávézásra, kinn a teraszon a fivérémmel, soha nem elég fél óra, hisz meg kell vitatni mindent, amire eddig nem volt módunk. Közben el-

merülve a madárkoncertbe, mely ki tudja, hány apró kis madártorokból száll felénk, kinek jutna eszébe a percek múlására figyelni? Nem csoda, ha a félórából másfél lesz, s csak azt veszem észre, hogy hiába is kapkodok már, sehogy sem lesz délben asztalon az ebéd, mint ahogy nagyanyámnál megszoktuk. – Ne aggódj az ebéd miatt! – nyugtatgat ilyenkor a fivérem. – Élvezd ki, hogy végre azt teheted, amihez kedved van! Nem ebben van a nyugdíjas kor szépsége? Tudom, hogy igaza van, de a fránya kötelességtudat továbbra is munkálkodik bennem, ezért aztán már indulok is a konyhába ebédet főzni. Miközben a zöldségféléket tisztítom, hirtelen megro-

tott volna-e másként az élete, azt felelte: nem, mert már kislánykorában bizonyossá lett: őt az orvosi pálya várja. S hogy miért éppen fogorvos lett? Azt mondta, azért, mert édesapja ezt a hivatást jobban „*nőnek valónak*” találta. Ahogy gyerekkorában látta maga körül, saját praxisában is a beteg az első. Még zongorázni sem volt szabad, ha páciens érkezett, nehogy azt gondolják: Kocsisék mulatoznak, pedig csak a kislányuk gyakorolt a hangszeren. Azt is otthonról kapta ajándékul: ne az anyagiak legyenek az elsődlegesek, hanem a segítség. Bárkin, bármikor. Ezt már édesapja alma materének, a csurgói református gimnáziumnak a tanárai is nyomatékosították tanítványaik körében. Háztartásbeli édesanyja pedig boldogan vállalta a háttérszerepet; mi több: imádkozott a betegért, és fő lelki erőforrása volt a családnak.

Roth Eriktől, a család barátjától hallottam: dr. Kocsis Bélának mindenre volt egy jó tanácsa. A házasság előtt lévő ifjú férjjelelteknek például arcán pajkos mosollyal soha nem felejtette el megjegyezni:

„*Csak a házasember tudja, mi az a boldogság, de akkor már késő...*” Azt viszont a kinttettett főorvos asszonytól hallottam: amikor végezte az egyetemet, édesapja szerzett egy eredeti koponyát, hogy azt tanulmányozva megkönnyítse leánya elméleti és gyakorlati tapasztalatait. Édesanyja viszont nehezen viselte, hogy egy valamikori élő személy koponyájával élnek egy fedél alatt, ezért egyházi szertartás keretében titokban eltemettette. Egy idő után lányuk észrevette, hogy eltűnt a koponya, így édesapja kénytelen volt egy újjal előrukkolni...

Dr. Kocsis Gabriella 1973-tól 20 éven át a megyei kórház szájsebészeti osztályán dolgozott. 1984-től folytat magánpraxist. Mérheteretlen vitalitással és hivatástudattal végzett munkája Somogy határain túl is ismert. Szolgáló szeretettel végzett gyógyító munkájában ma is kiemelt figyelmet fordít a szociális hátrányban lévők és a sérültek kezelésére, támogatására.

Sokan keresik a bizalmát, és gyakran kérnek lelki, életvezetési kérdésekben is tanácsokat tőle. Ő pedig szívesen osztja meg a véleményét,

s adja át tapasztalatát. Azt mondta, megpróbálja komolyan élni mindazt, amit Varga László püspök atyától megtanult: életünk szentmiséje akkor kezdődik, ha a vasárnapi mise után becsukjuk magunk mögött a templomajtót. A hitre, valódi támaszára terelődik a szó.

– Már munkácsys diákként is gyakran betértem a Szent Imre-templomba. A vallás világába szüleim vezettek be. Később, amikor férjemmel a templom közelébe költöztünk, egyértelmű volt, hogy e templomba járjak, és a Laci atya idején tapasztalt lelkületnek köszönhető a „vasárnapi kereszténységéből” való kiközöklés, illetve annak a Szentlélek-szemináriumnak, ahova Terestyényi Csilla hívott meg. Kezdetben azt sem tudtam, mibe „rángat bele”, de jó, hogy a szeminárium által kitisztult felettem az ég, a karizmatikus spiritualitásnak köszönhetően elrendeződött bennem minden. Hű maradtam ehhez a templomhoz, ez a közösség tart meg és halmoz el erővel. Valódi támasz.

Csakúgy, mint férje, *Sarudi Csaba*, aki a Kaposvári Egyetem professzoraként ismerte,

mit jelent napirend, munkabeosztás, így maximális támogatója ma is a feleségének. Igaz, olykor előfordul, hogy otthoni telefonon hívják a főorvos asszonyt. Ilyenkor férje készséges útbaigazítást ad: este hétre ígérte, hogy itthon lesz, de általában 2 órát szokott tévedni, így vélhetően 9-ig lesz a rendelésben, úgyhogy nyugodtan hívhatják ott.

Prevenzióról is sok szó esik, ám ennek ellenére sajnos ma is elmondható: foghíjas nemzet a magyar. Az átlagember általában csak akkor fordul fogorvoshoz, ha már nagy a baj, ha már kibírhatatlanul hasogat a jobb felső hármass... Sokszíni életművet próbáltunk nagytitok alá venni, mely azt igazolta: jó utat választott Kocsis Gabriella. Munkája a hobbi, ezért úgy érzi, tartalmazza az életet. Kiegyensúlyozottnak érzi magát, s nemcsak önmagával, hanem a környezetével is békében él. Örül, hogy egykori gyerekpáciensei közül többen a fogorvosi hivatást választották. Megkérdeztem azt is, milyen a jó fogorvos?

– Szakmailag felkészült, empatikus, minden korosztály nyelvével ért. Először ember, s csak utána orvos.

hannak a nagyanyámhoz fűződő emlékek. Végtelen szeretethullám önti el a szívem, ahogy sorra jönnek elő azok a történetek, amelyek úgy megszépítették, olyan meghitté tették a gyermekkoromat. Mekkora örömmel hallgatnám meg újra Nagymama példabeszédeit, ha még velünk lehetne! De jó is lenne, ha még mindig körülvenne törődő szeretetével, és továbbra is terelné a helyes útra lépteinket, ahogy hosszú élete során mindvégig tette. Nemegyszer sírom vissza azokat az éveket, amikor még mások voltak az értékek, illetve voltak még értékek. Amikor még művelt, nagy tudású tanárok tanították tudományra, erkölcsre, tartásra, hazaszeretetre az ifjúságot, a saját életvitelükkel mutatva példát nekik. Ma a „celebek” „való világát” éljük. Az iskolákban a tanárnak lassan

semmihez sincs már joga. Nem buktathat, nem büntethet, nem fegyelmezhet, nem követelhet a diáktól semmit. Mélyen felháborítanak ezek a dolgok, és nekem is mind gyakrabban csúszik ki a számon nagyanyám mondata, melyért egykor nagyon haragudtam rá: „Bezzeg az én időmben”. Ma sincs találóbbs mondat ennél.

Diákéveimben magas óraszámban foglalkoztunk magyar irodalommal és nyelvtannal. Aki nem tanult meg helyesen írni, nem mehetett középiskolába, legfeljebb szakmunkásképzőbe, bár ott is megválogatták, kit vegyennek fel. Akkoriban egy diáknak természetes volt a verseteket kívülről megtanulnia. És nemcsak egy-két versszakot, mint amennyit napjainkban követel a tanár. Mit követel?!... Ajánl, ha a tanulóknak is kedve van hozzá.

Hosszan sorolhatnám a verseket, melyek tudása hozzátartozott az általános műveltséghez. Félévszázad távlatából ma is el tudom mondani az irodalom gyöngyszemei közül bármelyiket, melyeket diákkoromban megtanultam. Nemrég beszéltem egy frissen érettségizett fiatallal, aki furcsán nézett rám, amikor első magyar nyelvemlékünkéről, az Ómagyar Mária-siralomról kérdeztem. Miután nem válaszolt, megemlítettem neki, hogy a legtökéletesebb irodalmi ritkaságról beszélek, mely bizonyítja anyanyelvünk ősiségét, szókincsünk sokaságát, szavaink sokoldalúságát. Nem fordul elő benne egyetlen olyan szó sem, amelyet ne használnánk ma is. Vagyis nincs szükségünk szótárra, mint az angoloknak, ha Shakespeare-t szeretnének eredetiben olvasni. Büszkék lehetnénk anyanyelvünkre,

hisz a ma élő európai nyelvek közt egyedül a magyar őrizte meg stabilitását.

Csoda, hogy visszasírom diákkoromat?! Pedig az 50-es években jártam iskolába. Ám a pártállami időkben legalább a nyelvünk nem volt veszélyben, mint napjainkban. Mikor vesszük végre már észre, hogy a magyarság tudatos pusztítása Trianonnal korántsem ért véget? Miután a haza megcsontított torzóján új élet támadt, most mással próbálkoznak: a lelkünket és a nyelvünket szeretnék örökre megnyomorítani. Nem lehet véletlen, hogy Európa közepén ma is csak magunkra számíthatunk.

De sokszor idézem nagyanyám egykor elcsépeltnék tűnő mondatait: „Bezzeg a mi időnkben ismertük értékeinket! Bezzeg a mi időnkben tudtuk, hol a helyünk! Bezzeg a mi időnkben mertünk magyarnak lenni!”

In memoriam Marosi Réka

Virág a kövek között...

SZÖVEG:
DR. BENKŐNÉ BERTA ZSÓFIA

A sztalról leomló fekete organza kendő, rajta kisebb kavicsok, fekete gyertyatartó, három egyszerű fehér lobogó gyertya. Ez a látvány fogadta a Nagyboldogasszony Iskolaközpontba belépőket az iskolaév első hetének hétfőjén. És a sürgő forgó ott dolgozók, ott tanulók egyike sem firtatta, miért helyezték a kendőt és gyertyákat a bejárathoz. Mindenki tudott a veszteségről, amely az iskolát érte: egy nagyon kedves kollégánkat, Marosi Rékát veszítettük el szeptember 3-án.

Senkit nem hagyott érzéketlenül kollégánk gyors lefolyású betegsége és

halála. Most nem csak úgy elrohannunk egymás mellett az iskolaindítás forgatagában. Muszáj átbeszélni egymással, muszáj kibeszélni magunkból az érzéseinket a veszteség kapcsán. Réka a maga szelíd kedvességével, mosolyával, apró tettekben megnyilvánuló figyelmességével, finom humorával és példamutató hitével mindenki szívében az egyik legkedveltebb munkatársunk volt. Drága Réka, annyi minden fog Rád emlékeztetni, hogy felsorolni is nehéz. Egy-egy kis virág a kövek között, egy-egy kirándulás a természetben, egy-egy színházi előadás, ha beülünk majd a moziba, ha megosztjuk majd egymás közt a hazuról hozott csokit és süteményt, ha megszólal egy gitáros

dicsőítő dal vagy egy taize-i ének, ha átlépünk majd a kis körkáporna kapuján, és sorolhatnám a végtelenségig: eszünkbe fogsz jutni.

Bonis Bona díj és polgármesteri elismerés

Bonis Bona díjat kapott *Szili Zoltán*, a Kaposvári Egyházmegye zeneigazgatója, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont ének-zene tanára. Bonis bona discere, azaz jótól jót

tanulni – tartja a latin közmondás. Ennek szellemében 57 díjazott vehette át Novák Katalin családokért felelős tárca nélküli minisztertől és Rácz Zsófia fiatalokért felelős helyettes államtitkártól a Bonis Bona – A nemzet tehetségeiért díjat a Budapest Music Centerben megrendezett őszi gálán. A Bonis Bona-díjakat azok a köznevelési intézménynél vagy civil szervezetnél dolgozó pedagógusok kapták, akik legalább öt évre visszamenően tehetőség gondozó munkát végeztek, jellemző rájuk az értékteremtő pedagógiai

attitűd és a kötelezőnél többet tesznek tanítványaikért.

A Kaposvári SZC Eötvös Loránd Műszaki Technikum és Kollégiumban megrendezett központi városi tanévnyitó ünnepségen *Nagy Sándor Miklósné Molnár Julia Mária* a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont tanára a tanulók nevelése, oktatása érdekében végzett kiemelkedő színvonalú, eredményes pedagógiai munkájáért, valamint Nagy Lászlóné, az intézmény pénztárosa a tanulók nevelése, oktatása érdekében végzett kiemelkedő színvonalú, eredményes pedagógiai tevékenységét segítő munkájáért polgármesteri dicséretben részesült. Szintén polgármesteri dicséret oklevelet vehetett át a tanulók nevelése, oktatása érdekében végzett kiemelkedő színvonalú, eredményes pedagógiai munkájáért az intézmény nyugalmazott tanára, *Tamásné Horváth Katalin*.

Hit és tudás fontos intézménye az iskolaközpont

Becsengettek...

– Legjobban azt szeretnénk, ha az iskola élete visszatérhetne a vírus előtti kerékvágásba, a „sima” tanításhoz és tanuláshoz, a megszo- kott programokhoz. Ez nem csak a tanulmányok, hanem a közösség, a társas kapcsolatok szempontjából is fontos lenne. Idősebb diák- jaink hamarabb, fiatalabbak kicsit később rájöttek, hogy a későbbi felkelést és az otthon tartózkodás kényelmét hosszú távon nem cse- rélnék fel az iskolába járás nehé- ségeivel – felelte Varga Bálint, a kaposvári Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium, Általános Is- kola és Alapfokú Művészeti Iskola igazgatója lapunk kérdésére.

Ha digitális munkarend lesz, arra is fel vagyunk készülve. Az távoktatás- hoz és az online órák megtartásához adottak a feltételek az iskolában, bár a családokban, különösen ahol több iskolás gyermek van, nehe- zebb a helyzet. A munka szervezése során igyekszünk kihasználni az informatikai és a digitális lehetőségeket, de tud- juk, hogy ezek nem helyettesít- hetik a személyes kapcsolatot, a jó szót. Bármely módon is kell dol- goznunk, a leg- fontosabb, hogy az iskola közös- ségének minden tagja egészséges legyen.

Iskolánk nagy előnye, hogy a teljes általános iskolai és gimnáziumi korosztály együtt van jelen, elfogadják és se-

gítik egymást, mindenkinek megvan a szerepe. Van, hogy a gimnazisták hallgatják a kisdíákok karácsonyi műsorát, és van, hogy ők vigyáznak az alsó tagozatosokra, hogy a tanítók részt tudjanak venni a nőnap-i köszöntésen. Hála Istennek, minden korosztályban sok tehetséges diákunk van: a tanulók első osztálytól kezdve hoznak szép eredményeket rajz-, szavaló-, sport-, tanulmányi versenyeken, az idősebbek a klasz- szikus tanulmányi versenyeken kívül több komplex tudást igény- lő vetélkedőn remekelnek (például legutóbb a televízióban sugárzott „Vándor viadal” természetismereti és ügyességi verseny országos hatodik helyezése). Az eredménye- ket sok egyéb információ mellett az iskola honlapján is közöljük. Diákjaink ötöde zeneiskolánkba is jár, sokan a fúvószenekarban is szerepelnek. A fellépések mellett minden évben számos regionális és

országos versenyeredményt érnek el, néhányan zenei pályán tanulnak tovább.

Iskolánk 1991-ben indult, 30 tanév eltelt, most kezdjük a 31-ediket. A 30 éves évfordulóról való megem- lékezés előkészületei a járvány mi- att abbamaradtak, ebben a tanévben szeretnénk néhány rendezvénnyel, programmal, egy hálaadó szentmi- sével ünnepelni. Szeretettel várjuk a gimnáziumban végzett, felsőok- tatásba járó, vagy régebben végzett és dolgozó egykori diákjainkat is a megemlékezés programjaira és azon kívül is. Várjuk már, hogy elkészüljön a székesegyház felújítása és használ- hassuk diákmisék, lelkigyakorlatok és más programok alkalmával.

Sok tervünk van, rövid-, közép- és hosszútávon is. Reméljük, hogy az iskola hosszú távon a hit és a tu- dás átadásának, a keresztény értel- miségi fiatalok nevelésének fontos intézménye lesz.

Küldetések van! – buzdított a megyéspüspök

Papszentelés Nagykanizsán

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Varga László megyéspüspök áldozópappá szentelte június 26-án *Antal Zsolt* és *Molnár Ákos* papnövendékeket a nagykanizsai Jézus Szíve templomban.

„Kedves Zsolt! Kedves Ákos! – szolt prédikációjában a szentelendőkhoz a megyéspüspök. A két mondat, ami meghatározza az indulásokat, s amit szentelési ígérek választottatok. Zsolt két szót választott: »Érted! Veled!« Ákos pedig a Lukács evangéliumának tizenkilencedik fejezetéből egy mondatot: »Az emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett.«

Eddigi tapasztalatom a saját hivatásomból, hogy még mindig nem tudtam megélni a maga teljességében a szentelési ígéret, melyet annak idején a Szentlélek segítségével kaptam. Meghatározza az utamat ma is, s még van mit kibontanom az igéből, pedig lassan ötven éve próbálkozom vele. Nem kell egyszerre megélni ennek a jelmondatnak gazdagságát, csak ki kell tartani benne.

Zsolt azt a két szót választotta, hogy: »Érted! Veled!«

Ezt érthetjük úgy is, hogy mindent Krisztusért, és mindent Krisztussal. De érthetjük úgy is, hogy mindent értetek, rábízottakért és minden veletek. A Szentlélek bontja ki ennek a gazdagságát, a Krisztussal való személyes kapcsolatod mélységét és gazdagságát és az azokkal való szeretetkapcsolatod mélységét és gazdagságát, akiket hivatásod során az egyház rád bíz. »Az emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, aki elveszett.« Ez a

mondat Lukács evangéliumában Zakeus megtérésének története végén van leírva. Mindenki ismeri, aki olvasta Lukács evangéliumát, hogy annyira szeretete volna látni Zakeus Jézust, hogy még a fűgefára is hajlandó volt felmászni. A vele való találkozás drámai fordulatot hozott életében, megváltozott. Vagyona felét a szegényeknek adta, mindenkít próbált kárpótolni, s vendégül látta Jézust. A többiek botránkoztak, hiszen egy vámos, egy bűnös embernél volt vendégségben Jézus. Ekkor hangzik el ez a mondat: »Az emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.«

A két jelmondat összekapcsolható, hiszen amit Ákos választott, az nem fog menni anélkül, amit Zsolt választott. Jézus nélkül nem működik. Ha mélyen megéled az »Érted! Veled!« gazdagságát, akkor biztos, hogy eljutsz azokhoz az emberekhez, akiket a társadalom megvet, kivet, lenéz akár a morális állapota, vagy szociális, esetleg mentális helyzete miatt.

Az örömhír a szegényeknek szól. Küldetések van! Kérjétek a Szentlelket, hogy mindig vezessen benneteket ennek a két mondatnak a gazdagságában. Azt kívánom, hogy legyetek bátor, hiteles és szent életű papok. Minél nagyobb a sötétség és az egyház iránti gyűlölet, üldözés körülöttünk, annál nagyobb szüksége van az egyházunknak bátor papokra, akik felvállalják az igazságot, s akik hajlandók szembe menni az árral, s hajlandók mártírokká válni. Ez a legmagasabb, a legteljesebb megélése a Krisztuskövetésnek. Ne hátráljatok meg! Akármilyen üldözés jön, legyetek bátrak! A Szentlélek erejével álljatok ki azzal a hatalommal, melyet a

szentelésekkor kaptok! Vállaljátok küldetéseteket, ha kell, véretek ontásáig! Legyetek hiteles papok, akiknek a gondolat, a szó és a tett egységben van életükben. A hitetlen papot nem veszik komolyan az emberek. Ezt nem lehet megjátszani, ennek belülről kell fakadni. Azért imádkozom, hogy hiteles, vonzó, hivatásokat ébresztő papi életutatók legyen, s hogy szentek legyetek!

Azt hallottuk az evangéliumban, hogy értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban. Az életszentesség nem szabadon választott műfaj. Nem olyan, mint mikor bemegyek az áruházba, ahol válogatok, s ha tetszik valami, akkor megveszem.

A mennyei Atya akarata ez ránk nézve, ez a hivatásunk, melyet a papságon belül kell megélnünk. Legyetek szentek! Az a szenvedélyes szeretetkapcsolat, mely most Krisztushoz kapcsol benneteket, vigyék olyan fokra, hogy túláradjon a szavaitokon, tekinteteken, életstílusotokon, s elérje azokat az embereket rajtatok keresztül Isten szeretete és szentsége, akik éheznek és szomjazzák ezt. Meg fognak találni benneteket, a Jóisten nagyon tapintatos, s nagy szeretettel már előkészítette mindazokat az embereket, akiket ti fogtok Krisztushoz vezetni. Legyetek éberek és legyetek bátrak!” – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában.

A szentmise végén a kaposvári kántorképző végzős okleveleinek átadása következett, melyet *Edelényiné Sebestyén Nóra*, *Eliser Balázs* és *Hibszky Dávid* vehetett át, majd Antal Zsolt és Molnár Ákos újmiséis áldásban részesítette a főpásztort, aki hálát adott a papi hivatásokért.

„Hét falu egy krisztusi közösségért” – Családos napot tartottak Szóládon

SZÖVEG ÉS FOTÓ:
KLING MÁRK

Augusztus 28-án családi napot tartottak a szó-ládi plébánia udvarán, melyre összesen hét település-ről – Balatonszemes, Balaton-szárszó, Balatonöszöd, Szólád, Kötce, Nagycsepely, Teleki – érkeztek a résztvevők.

„A krisztusi közösség rendkí-vül fontos, hiszen ő gyűjtött egybe minket. Krisztusban egyek vagyunk. A hagyomány-teremtő alkalom célja a kö-zösség építése, formálása” – fogalmazott *Borza Miklós* plébános, akinek köszöntőjét *Varga László* megyéspüspök tanítása követte.

„Hét falu egy krisztusi kö-zösségért a mai napunknak a mottója. A legnagyobb szük-ség az egyházmegyénkben a közösségekre van. Ma már teljesen megváltozott a falvak szerkezete, sokan megvásárol-ják a házakat, beköltöznek, de igazából nem kapcsolódnak be a közösség életébe. Van la-kásuk, de nem itt és nem ezért a közösségért élnek.

Van templomunk, van egy-házközségünk, de nincs olyan közösségünk, ahol odafigyel-nek egymásra a tagok. Olyan, amelynek a középpontja nem a gazdasági élet, a divat, vagy

a politika, hanem az Úr Jézus Krisztus. Ilyen közösségekre lenne nagyon nagy szükség. Ezért örültem annak, amikor meghallottam, hogy itt efféle kezdeményezés van, s hogy egy házaspár arra szánja ma-gát, hogy életet, közösséget próbáljon teremteni maga kö-rül, és ehhez kész megszólítani az embereket. Azt tapasztala-tom, hogy az egyházmegyében ott van igazán élet a plébániá-kon, ahol közösség van.

Mi az, ami kell, hogy jelleme-zze a krisztusi közösséget? Szent II. János Pál pápa akkor, mikor mindenki a világ végét jósolta és várta az ezredfordulón, a harmadik évezredbe belépve nem a világ végétől és a pusztulásról beszélt, hanem arra hívott minket kereszté-nyeket, hogy lépünk át a re-mény küszöbén. Arra, hogy újítsuk meg a reményünket. Ne azokat a jóslatokat, pró-féciákat vegyük figyelembe, amelyek arról beszélnek, hogy ezer betelt, kétezer nem telik be. Sok ilyen jóvendölést lehe-tett olvasni akkoriban.

Ő a reményről beszélt, s azt mondta, hogy a harmadik é-vezred küszöbét átlépve olyan közösségekre van szükségünk nekünk katolikusoknak, akik kitűnnek az ima művészeté-ken. A krisztusi közösségnek

az első és legfontosabb ismer-tetőjele az, hogy imádkozik. Mert mi nem a saját erőnk-ből tartjuk fenn magunkat, hanem egy nálunk sokkal nagyobb hatalomra támaszkodunk.” – fogalmazott a főpásztor.

A megyéspüspök szavait kö-vetően a Navracsics család tett tanúságot „Hitre nevelés – családi élet a hitben” címmel. „A rengeteg tevékenység mellé hogyan fér be a Jöisten? Ho-gyan tudjuk gyermekeinknek átadni a hitet? Hogyan tudjuk nekik megtanítani azt, hogy az Isten legyen az első az életük-ben és az Istennel való kap-csolat legyen számukra a leg-fontosabb? – tette fel a kérdést *Navracsicsné Prevoz Anikó*. Nagyon szerencsés voltam, mert hívő családba születtem. Édesapám egy darabig kacér-kodott azzal, hogy ferences szerzetes legyen. Szüleim na-gyon elkötelezettek voltak, s ezt az elköteleződést nekem is át tudták adni. Születésem-től nagyon fontos volt számomra a hit.

Férjemmel nagyon komolyan kell vennünk, hogy hiteles ke-resztény életet éljünk gyerme-keink elé, s hogy rólunk pél-dát tudjanak venni. Azt látom, hogy a példamutatás elenged-hetetlen, de önmagában kevés a mai időkben ahhoz, hogy a

gyerekek megmaradjanak a hitben.

Ahhoz, hogy ez sikerüljön, még rengeteg mindenre van szükség. Az egyik ezek közül az, hogy rajtunk kívül megis-mertessük őket olyan embe-rekkel, akik példát tudnak mu-tatni számukra.” – fogalmazott Navracsicsné Prevoz Anikó.

„Ahhoz, hogy egy család egy-ben maradjon, s hogy a ke-reszténységét meg tudja öríz-ni, nagyon nagy szükség van egy olyan személyre, aki ezt örzi és emellett tartja az emb-ert.” – utalt feleségére *Navracsics Tibor*, akivel együtt vallják: a hitre való nevelésben elengedhetetlen, hogy a szülők Isten segítségét kérve imád-kozzanak gyermekeikért.

A tanúságtételt követően ke-rekasztal-beszélgetésre hívták a jelenlévőket, akik a délután folyamán a Magyar Schöns-tatt Mozgalomhoz tartozó két család előadását hallgathat-ták meg: a *Soós házaspár* „Ne félj! - Mindennapi félelmeink” címmel, a *Rangits házaspár* pedig „Nagynak látni a társun-kat” címmel tett tanúságot.

A délután további részében *Bojtos Anita* történész a Pálos Rendről tartott előadást, majd a családi nap a Szent Margit Gimnázium koncertjével és közös imával ért véget.

Kispaptábor Balatonbogláron

SZÖVEG: POHNERT DÁVID

FOTÓ:

BRUNCZVIK MÁTYÁS,
SÁNDOR LÁSZLÓ,
SZANTNER TAMÁS,
SZARKA ZOLTÁN,
POHNERT DÁVID.

Idén is megrendezésre került a már hagyománnyá vált kispaptábor Balatonbogláron, augusztus 29-31. között. Varga László megyéspüspök és Sándor László nagyatádi plébános, hivatásreferens atya meghívta az egyházmegye papnövendékeit, akik a Budapesti Központi Szemináriumban, az Esztergomi Szemináriumban és a győri Brenner János Hittudományi Főiskolán készülnek a papságra. A tábor közös zsolozsmával, vacsorával

és beszélgetéssel kezdődött vasárnap este. Másnap a Reggeli dicséret és a reggeli után a balatonboglári kikötőtől vitorlás hajóval Badacsonyba utazott a csapat. A hajót Badacsony felé a főpásztor kormányozta, ezzel is megmutatva a kispapságnak, hogy mit jelent az Egyház hajójának vezetése.

A badacsonyi ebéd után a kispapok vitorlát bontottak, majd visszautaztak Balatonboglárra. A kötetlen beszélgetésre alkalmas hajóúton lehetőség nyílt egymás mélyebb megismerésére, a természetre való rácsodálkozásra és a pihenésre is. A délután folyamán meglátogatta a tábort Molnár Ákos nagykanizsai káplán atya is, aki örömmel számolt be első lelkipásztori tapasztalatairól. Ezt követte az esti szentmise, melyben a megyéspüspök

arról tanította a jelenlévőket, hogy engedjék, hogy az Atya akarata teljesedjék be életükben. A szentmise után lecső főzés következett, majd vacsora után kötetlen beszélgetés és filmezés zárta a napot. Kedd reggel Varga László megyéspüspök elmélkedett a spiritualitásról, s az igazi szenvedélyes szeretetről, mely a spiritualításban gyökerezik. Az elmélkedést követően szentmisével és ebéddel zárult a tábor.

Összességében elmondhatom, hogy jó közösségben lenni, jó egységben lenni Istennel és az Egyházzal, és jó megélni az Úr vonzását. E három szó - az Egyházmegyei Zsinat kulcsszavai - jellemezték az együtt töltött három napot. Bizom abban, hogy a kezdődő tanévhez elég megerősítést kaphatunk.

Roma ifjúsági találkozó Kaposzentbenedeken

SZÖVEG ÉS KÉP: KLING MÁRK

Roma ifjúsági találkozót tartottak szeptember 4-én Kaposzentbenedeken. Somos László kaposfői plébános és a Kaposfői Szent Erzsébet alapítvány immáron hatodik éve rendezi meg a találkozót, melyen az idei alkalommal mintegy 150 gyermek vett részt többek között Kaposfőről, Baglaspusztáról és Zalasabarból.

„Az idei év központi témája a magvető példabeszéde volt, mely köré játékos és lelki programok szerveződtek. A gyermekek a logikai és ügyességi játékok mellett kipróbálhatták az elektromos terepjárót, a sportlövészetet, vagy a dartsot – fogalmazott Visnyei Gábor szervező.

– A mi tevékenységünk egy áldott munka. Embereken segítünk a szociális szférában, az oktatás révén. Tizenöt éve tanodában dolgozom, gyermekekkel foglalkozom, vidám programokat szervezek nekik, melyekkel segítik boldoggá tenni mindennapjaikat, illetve felzárkóztatni őket a tanulásban. Munkatársaimmal és feleséggel együtt végezzük tevékenységünket.”

Varga László megyéspüspök az idei évben is meglátogatta a gyermekeket, akik vallási és magánéleti kérdéseket is feltehettek. A főpásztor az egyik kérdésre válaszolva elmondta: „Vonzó egyházat szeretnék. Olyat, mely egysé-

get épít és közösséget. Azt gondolom, hogy nektek az egyik legnagyobb ajándékok a közösség. Közösségben és családban gondolkodtok, ami nagyon fontos számotokra. Nagyon szeretném, ha az egyházmegyében sok közösség lenne. Olyan közösségek, melynek tagjai vigyáznak és figyelnek egymásra, szeretik egymást, örülnek egymásnak és gondoskodnak egymásról. Ilyen közösségbe tartozni nagyon jó!”

A főpásztorral való találkozást követően a gyermekek állomásos játékra indultak, melyben szórakoztató, játékos feladatokon keresztül mélyíthették ismereteiket a vallással, Bibliával és Jézus tanításával kapcsolatban.

Ha sűg a Lélek...

Varga László kaposvári megyéspüspök 65. születésnapjára jelent meg *Lőrincz Sándornak*, lapunk főszerkesztőjének *Ha sűg a Lélek...* című kötete, amelynek előszavát *dr. Merkl Hilda írta*.

A mindennapok rendszeresen próbára tesznek minket. Vizsgáztatják hitünket, reményünket és szeretetünket. Ezek az erények talán túl egyszerűeknek tűnnek, definiálni mégsem tudjuk őket. Sok mindenre kell törekednünk, ha az isteni felszólítás szerinti utat, a tökéletesség útját akarjuk járni.

A Gondviselés most, ide és olyannak teremtett bennünket, amilyenek vagyunk, életre hívott minket, és megajándékozott az idővel, a nagy lehetőséggel. Mégis körülöttünk a világban, és gyakran bennünk is, sok az elégedetlenség, a türelmetlenség, a jogos vagy jogtalan kritika, negatív szemlélet, sőt olykor a harag is. Életünk adott erőterében kell élnünk azt az életet, melyre meghívást kaptunk. Ebben segít sokunknak, akik Laci atya lelkigyakorlatain részt vettünk, több, gyakran ismételt,

életprogramnak is alkalmas jelmondata közül az egyik: Szeressétek a valóságot!

A felszólítás provokatív! Talán még nagyobb kihívás, mint az ellenségszeretet parancsa. Ha visszagondolok arra a többmint három évtizedre, amióta Laci atyát ismerem, és amióta megpróbálok – többek között az ő vezetésével a hit útján járni, számtalan „jó gyakorlatot” láttam papi életében, mely példázta mindazt, amit a címben szereplő felszólítás jelent. Elfogadni az életet, az adottságainkat, azaz elfogadni a teremtő Isten alkotását, vagyis önmagam, tanulni és fejlődni családjunk, az egyházunk, egyházközségünk és hazánk közösségében. Kitartással, hűséggel, alázattal, önkritikával, józan gondolkodással felismerni és felelősséggel elvégezni a feladatokat, melyeket a valóság nap mint nap megkövetel. Laci atya így élt és él ma is, amint mindennapjait a következő írások, előképek tanúsítják. A kiváló „krónikás”, Lőrincz Sándor *Ha sűg a Lélek* című kötetében segít emlékezni és

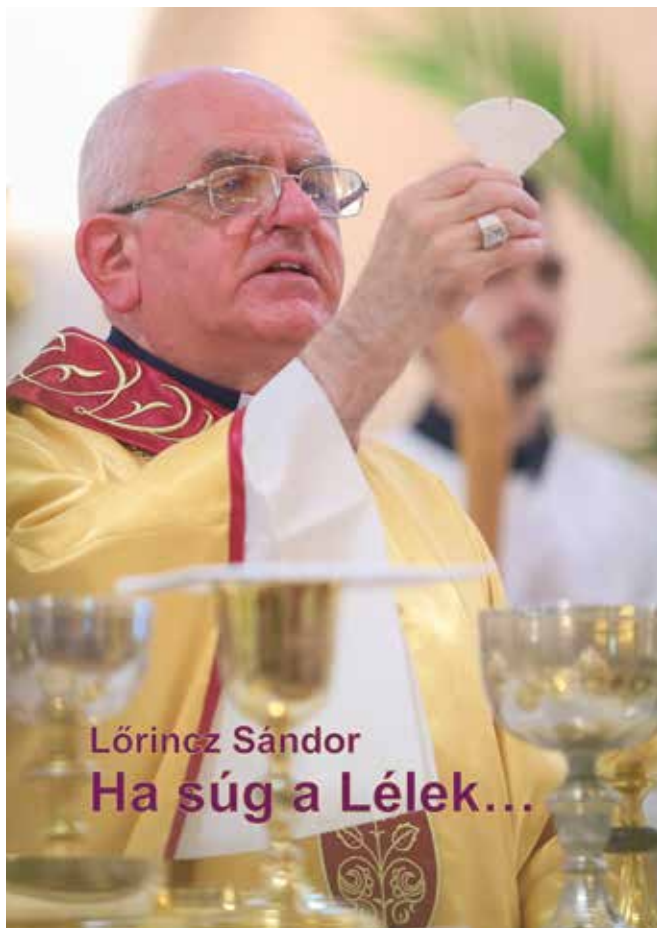
melynek alapja üdvözítő hierarchia volt, csúcán az Istennel, aki gondviselő szeretettel küldte neki a testreszabott feladatokat, a kiaknázandó lehetőségeket. Mivel szerette és elfogadta életének körülményeit, azaz szerette és elfogadta a valóságot, ezért észrevette a csodákat, felfedezte a csapdákat és kísértéseket is, és nem mulasztotta el a lehetőségeket. Nem törekedett dicsőségre, elismerésre. Talán ezért ez utóbbiakból is jutott bőven az elmúlt évtizedekben.

A lelkigyakorlatokon és azok után gyakran gondoltam arra, hogy az ott lévők közül egy ember, biztosan törekszik az elhangzottak szerint élni és ő maga Laci atya volt. Látható állandó dinamikus fejlődése és alakulása, s mert nyitottsága hiből fakad, bátor az új utak, változó kihívások kockázatát vállalni. Közben azonban számtalanszor ki kell lépnie a komfort zónából, el kell engednie a korábbi gyakorlatokat, a megszokást, a bejáratott utakat, kedves embereket, ily módon megélve a szegénységet és az engedelmességet.

Az Egyházban végzett szolgálata törvényszerűen vezetett az eddigi legösszetettebb feladata vállalásához, a főpásztori kinevezéshez. Látható volt, hogy a korábbi életszakaszok feladatai mintegy előkészítései voltak jelenlegi, még több lemondással és még több munkával járó szolgálatának, az „új valóságnak”, melyet meg kell tanulnia szeretni. A kezdet egyértelműen a Szentlélek indítása volt. A megtört Krisztus-test és a megtört ember kerültek, maradtak a középpontban, s a hogyan: az irgalom.

A világ napjainkban nagyot és gyorsan változik. Soha-nem-volt helyzetek követik egymást, még inkább embert próbáló feladat a valóság elfogadása és szeretete. Azonban, ahogy tanultuk Tőled, csak ez a járható út, csak a szeretetben és az irgalomban van az igazság, csak Krisztusban és egymásban lehet életünk.

Köszönjük Laci atyának a sok-sok imát, a tanítást, a közösséget és az élénk élt példát a valóság szeretetére. Az isteni kegyelem és a szeretet leleményessége vezetesen továbbra is a megkezdett úton előre és mindig fölfelé! Isten éltesse Téged a Maga, hived, barátaid és minden ismerősed örömére!

együtt, még egyszer örülni mindannak, amivel Laci atyát a Gondviselés 65. esztendő alatt megajándékozta. Köszönet érte!

A papságra mondott igenjéért Laci atya megharcolt. Megismerte a magasságokat és a mélységeket, melyek szép, de nehéz hivatásával járnak. Nem válogatott a feladatokban, a helyekben, ahová egyháza küldte, és elfogadta azokat az embereket is, akikkel küldetése szólt. Nem szerzetes, de „rendben van”. A szülői házból hozott szeretet mindig fontos szerepet töltött be az életében,

